

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, název, místo, rok, rozsah práce, vedoucí práce:

Barbora Hálková, *Vzdělání sluchově postižených dětí ve vybraných zařízeních v Čechách a na Moravě v 19. století*, PedF UK, 2024, 56 stran, vedoucí práce prof. PhDr. Jiří Pokorný, CSc.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využité autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.		X		
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.		X		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .			X	
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .	X			
Autor správně cituje .	X			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

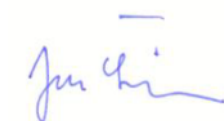
Posuzovaná práce svým rozsahem i kvalitou zpracování vyhovuje a může být přijata jako práce bakalářská. Autorka v ní prokázala schopnost soustavně a na patřičné úrovni pojednat o problematice, která je nejen historicky podnětná, ale i čtenářsky zajímavá a bezesporu přesahující až do současnosti.

K výše uvedenému hodnocení však považuji za nutné doplnit několik následujících postřehů:

1. V textu se občas objevují pravopisné chyby, které mohly být odstraněny ještě pečlivější korekturou.
2. Výsledný rozsah práce dle mého názoru trochu zaostal za možnostmi široce zadaného tématu, řada zajímavých momentů i osobností tak zůstala spíše jen nastíněna.
3. Práce se především v úvodní části opírá o text J. Hrubého *Velký ilustrovaný průvodce neslyšících a nedoslýchavých po jejich vlastním osudu (1. díl – 1997)*, který se však ve své knize dopouští jednostranných a zjednodušujících soudů: „[vznikla] metoda německá, která je synonymem pro ryze orální metodu. Je pochopitelné, že vznikla právě v Německu, protože Němci byli tradičně velice nesnášenliví vůči menšinám a každé odlišnosti.“ (s. 54-55) či „Pro neslyšící začala téměř sto let trvající doba temna.“ (s. 57)
4. Mezi uvedenými zdroji převažují téměř výhradně sekundární prameny – pro potřeby bakalářské práce je to jistě dostatečné, přesto by archivy zkoumaných škol, případně i některé další mohly vydat cenná dobová svědectví, jež by posílila předložený výklad.
5. Stručnější, ale výstižné pojednání o historii vzdělávání sluchově postižených lze nalézt také ve starší publikaci M. SOVÁK a kol., *Logopedie – metodika a didaktika*, Praha 1987, s. 60–94. Autory příslušných kapitol byli Jan Poul a Miloš Pulda. Přehledně a fundovaně též L. MONATOVÁ, *Pojetí speciální pedagogiky z vývojového hlediska*, Brno 1998 či L. HLAVÁČKOVÁ *Komunikace s postiženými – hluchoněmými* In: *Komunikace a izolace v české kultuře 19. století: sborník příspěvků z 21. ročníku symposia k problematice 19. století*, Praha 2002.
6. Pro případné další studium upozorňuji též na periodikum *Revue pro vzdělávání a výchovu hluchoněmých*, zde např. články J. Koláře, *Příčiny různosti užívaných metod při vyučování hluchoněmých v Čechách a na Moravě* (roč. VI., 1928-1929) či J. Doležala, *Metody prvního vyvinování mluvené řeči u hluchoněmých* (roč. VII., 1929-1930).
7. Zajímavou sondou by jistě byl také alespoň drobný výzkum posunu užívané terminologie, byť tato problematika přesahuje rámec 19. století (posunková a znaková řeč, znakový jazyk; hluchoněmí, sluchově postižení, neslyšící, Neslyšící; úchylná mládež apod.).
8. Součástí posuzované práce není žádná textová ani obrazová příloha, což považuji za promarněnou příležitost doplnit k významným jménům příslušné tváře, případně představit zajímavé dokumenty či snímky dobových didaktických pomůcek.

Doporučuji – nedoporučuji k obhajobě

25. 8. 2024

PhDr. Jan Šindelář